

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Atlas Judiciar European În Materie Civilă](#) [Regulamentul Bruxelles I \(reformare\)](#) > [Portugal](#)

Regulamentul Bruxelles I (reformare)

Portugalia

Portugalia

GĂSIREA INSTANȚELOR/AUTORITĂȚILOR COMPETENTE

Instrumentul de căutare de mai jos vă va ajuta să identificați instanțele/autoritățile competente pentru un anumit instrument juridic european. Rețineți că deși am făcut eforturi pentru a stabili exactitatea rezultatelor, este posibil ca anumite cazuri excepționale privind determinarea competenței să nu fie acoperite.

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Nu se aplică.

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

O cerere de executare este o acțiune în justiție introdusă de creditor sau de partea care urmărește executarea debitorului sau a pârâtului, prin intermediul căreia creditorul solicită instanței să dispună executarea unei creanțe la care are dreptul. Cererile de executare se bazează pe ipoteza că dreptul în cauză a fost declarat sau recunoscut anterior prin intermediul unui titlu executoriu. Astfel de acțiuni vizează executarea silită a creanței respective prin autoritatea statului. Un titlu executoriu specifică faptele de natură juridică pe care se întemeiază cererea înaintată de partea care solicită executarea și asigură gradul de certitudine necesar în vederea aplicării de măsuri coercitive împotriva pârâtului. Codul de procedură civilă (*Código de Processo Civil*) prevede următoarele categorii de titluri executorii:

a) hotărârile de condamnare: hotărârile de condamnare constituie titluri executorii numai după ce rămân definitive, cu excepția cazului în care o cale de atac introdusă împotriva unei hotărâri de condamnare are doar efect devolutiv. sentințele pronunțate de o instanță de arbitraj (*tribunal arbitral*) sunt executorii în baza aceluiași termenii precum hotărârile pronunțate de instanțele de drept comun (articolul 47 din Legea nr. 63/2011 din 14 decembrie 2011).

b) documentele întocmite sau autentificate de notari sau de orice alte organisme sau orice alți profesioniști cu competențe în acest sens, prin care se stabilește sau se recunoaște orice creanță: acestea includ documentele autentice (documentele întocmite în conformitate cu formalitățile legale de autoritățile publice în limitele competențelor acestora sau în domeniul de activitate atribuit acestora de un notar sau de un alt funcționar public acreditat de stat) și documente autentificate (documente întocmite de persoane private și atestate de acestea ulterior în fața notarului sau a unui alt organism sau profesionist cu competențe echivalente).

c) notele de credit, chiar dacă nu sunt garantate, cu condiția ca faptele care stau la baza relațiilor respective să fie prevăzute în documentul în cauză sau să fie specificate în titlul executoriu: de exemplu, acreditivul, biletul la ordin sau cecul.

d) documentele cu forță executorie în baza unei dispoziții speciale: de exemplu, o ordonanță președințială căreia i s-a anexat un titlu executoriu (articolele 6-8 din Decretul-lege nr. 32/2003 din 17 februarie 2003 și

articolele 7-21 din Decretul-lege nr. 269/98 din 1 septembrie 1998).

În vederea executării unei creanțe, aceasta trebuie să fie certă (și anume să aibă caracter sigur – *an debeatur*), exigibilă (și anume, este ajunsă la scadență sau este scadență automat în baza primirii de către debitor a solicitării în legătură cu aceasta) și lichidă (și anume de o valoare determinată – *quantum debeatur*).

Se aplică proceduri diferite în conformitate cu scopul executării (plata unei anumite sume, livrarea unui bun specific, executarea sau neexecutarea unei anumite acțiuni). În situațiile în care legea prevede o procedură specială de executare (de exemplu, executarea în legătură cu obligațiile de întreținere), se aplică această procedură specială. În toate situațiile în care nu se aplică procedura specială, se utilizează procedura generală. Procedura generală de executare poate fi sumară sau ordinară, în funcție de scopul executării și tipul de titlu executoriu.

Autoritățile competente de executare sunt executorii judecătorești și instanțele (judecători și grefă). Executorul judecătoresc îndeplinește toate activitățile de executare care nu sunt atribuite grefei sau care intră în sfera de competență a judecătorului, cum ar fi somațiile, notificările, publicarea, căutările în bazele de date, sechestrul și înregistrarea acestora, decontările și plățile. Judecătorul îndeplinește orice acte de procedură supuse principiului competenței sale sau care intră în conflict cu drepturile fundamentale ale părților sau ale terților. Grefa gestionează aspectele de ordin administrativ și se asigură că procedurile de executare se desfășoară în mod corespunzător.

În ceea ce privește restricțiile de executare din motive ce țin de protecția debitorilor, trebuie menționat că modalitatea obișnuită de executare în cazul plății unei anumite sume o reprezintă sechestrul. Acesta constă în indisponibilizarea legală a bunurilor părții împotriva căreia se desfășoară procedurile de executare, în vederea valorificării acestora și a utilizării câștigurilor obținute în urma vânzării pentru satisfacerea creanței executate. În principiu, toate bunurile unui debitor asupra cărora se poate institui un sechestrul și care pot fi urmărite în vederea stingerii datoriei neachitate în baza dreptului material pot face obiectul unei proceduri de executare. Cu toate acestea, legea exclude din totalitatea bunurilor unui debitor, integral sau parțial, anumite bunuri sau drepturi asupra cărora se poate institui un sechestrul în baza unei imunități absolute sau relative în caz de sechestrul, precum și a unei imunități totale sau parțiale în caz de sechestrul. În plus, sechestrul trebuie să se limiteze la bunurile necesare pentru plata datoriei executate și să acopere orice costuri previzibile legate de executare.

Codul de procedură civilă prevede o serie de restricții cu privire la executare din motive ce țin de expirarea termenelor și de prescripție. Aceste restricții servesc drept temei pentru contestarea executării prin intermediul unei etape procedurale cunoscute sub numele de „opziție la executare prin sechestrul”, însă numai în cazul în care termenul de expirare sau de prescripție este ulterior închiderii dezbaterilor aferente actului declarativ.

Ca regulă generală, orice drepturi care pot fi înstrăinate sau care nu beneficiază de o exceptare în acest sens în baza legii fac obiectul prescripției, în cazul în care nu sunt exercitate în termenul prevăzut de lege.

Instanțele nu pot invoca prescripția *ex officio*. Aceasta trebuie să fie invocată de partea care beneficiază de prescripție, de reprezentantul acesteia sau de Ministerul Public (*Ministerio Público*).

Odată ce termenul de prescripție a expirat, beneficiarul (și anume debitorul) poate refuza să execute obligația sau poate formula obiecții în orice mod în legătură cu exercitarea dreptului prescrist.

Termenul obișnuit de prescripție este de 20 de ani, însă există dispoziții care prevăd perioade mai scurte. Termenele de prescripție pot fi întrerupte sau suspendate. Diferența constă în faptul că suspendarea intervine prin lege și independent de voința creditorului, în timp ce întreruperea depinde de acțiunile întreprinse de creditor în acest sens.

În ceea ce privește durata întreruperii termenului de prescripție, în cazul în care întreruperea intervine în urma unei citații, a unei notificări sau a unui act echivalent sau a unui acord de arbitraj, noul termen de prescripție începe să curgă numai odată ce hotărârea de închidere a procedurii rămâne definitivă.

Odată ce termenul de prescripție a expirat, beneficiarul poate refuza să execute obligația sau poate formula obiecții în orice mod în legătură cu exercitarea dreptului prescrist. Cu toate acestea, în cazul în care un debitor acționează din proprie inițiativă cu privire la o obligație prescristă, acesta nu poate să solicite ulterior anularea

acțiunilor întreprinse, chiar dacă nu a avut cunoștință de existența prescripției.

Prescripția poate fi invocată numai de creditori și de terții cu un interes legitim în legătură cu declararea prescripției, chiar dacă debitorul a renunțat la aceasta. În cazul în care se renunță la prescripție, aceasta poate fi invocată de creditori numai dacă sunt întrunite condițiile de drept civil pentru introducerea unei acțiuni revocatorii (*actio pauliana*). În cazul în care, în eventualitatea acuzării debitorului, acesta nu invocă prescripția și este condamnat, hotărârea definitivă respectivă nu afectează dreptul recunoscut al creditorilor săi.

În ceea ce privește expirarea termenelor, atunci când un drept trebuie exercitat într-o anumită perioadă fie în baza legii, fie prin voința părților, se aplică normele privind expirarea termenelor, cu excepția situației în care legea conține dispoziții exprese cu privire la prescripție. Expirarea poate fi împiedicată numai prin îndeplinirea oricărei acțiuni cu efect preventiv potrivit legii sau contractului în termenul legal sau contractual.

Înaintarea unei cereri declarative sau de executare împiedică intervenirea expirării, fără a fi necesară notificarea debitorului în acest sens. Termenul de expirare poate fi suspendat sau întrerupt numai în situațiile prevăzute de lege și, în cazul în care legea nu prevede o altă dată specifică, termenul de expirare începe să curgă de la momentul la care drepturile respective pot fi exercitate în mod legal. Expirarea este examinată de instanță *ex officio* și poate fi invocată în orice etapă a procedurii în cazul drepturilor care nu pot fi înstrăinate. În cazul în care executarea este inițiată în baza unor drepturi care pot fi înstrăinate, expirarea trebuie să fie invocată de persoana în beneficiul căreia operează (în principiu, debitorul/parteia împotriva căreia se solicită executarea).

Pentru mai multe informații și detalii, consultați secțiunea [Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Portugalia](#).

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

Instanțele competente să judece cererile menționate la articolul 36 alineatul (2), la articolul 45 alineatul (4) și la articolul 47 alineatul (1) sunt:

- secția civilă centrală (*Juízo Central Cível*) a instanței districtuale competente, dacă există; sau
- secția civilă locală (*Juízo Local Cível*) sau, dacă aceasta nu există, secția locală cu competență generală (*Juízo Local de Competência Genérica*) a instanței districtuale competente.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

Calea de atac împotriva unei hotărâri privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2) trebuie depusă la Curtea de Apel (*Tribunal da Relação*).

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

Orice căi de atac ulterioare trebuie depuse la Curtea Supremă de Justiție (*Supremo Tribunal de Justiça*).

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică. Numai limba portugheză este acceptată.

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

Normele de competență naționale menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) sunt următoarele:

- articolul 63 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, care prevede o competență extrateritorială a

instanțelor, în special competența instanței din raza teritorială a sucursalei, a agenției, a biroului, a delegației sau a reprezentanței (dacă sunt situate în Portugalia), în cazul în care acțiunea este introdusă împotriva sediului central (dacă se află în străinătate); și

- articolul 10 din Codul de procedură pentru dreptul muncii (*Código de Processo do Trabalho*), care prevede o competență extrateritorială a instanțelor, în special competența instanței de la domiciliul reclamantului, în cadrul unei proceduri referitoare la un contract de muncă pe care un angajat a inițiat-o împotriva angajatorului.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Nu se aplică.

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Convenția dintre Republica Cehoslovacă și Portugalia privind recunoașterea și executarea hotărârilor, semnată la Lisabona la 23 noiembrie 1927.

■ Ultima actualizare: 03/02/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.